

стане и стана за другите интересен човек. Особено широка известност и успех му донесоха неговите драми. И действително, на 50 години той вече можеше да ни каже: "Вие на времето получихте своя дял от живота. Сега аз получавам удвоен своя - мене ме целуват младите!". Така се прояви и неговото чувство на човешка гордост.

Като се срещнах с него след излизането на "Тютюн", аз му казах, че за неговите възможности това произведение е слаба работа. Психоаналитичния портрет на Ирина е несвършен. Как може едно обикновено провинциално момиче изведнаж след идването си в София да заживее такъв сложен психологичен живот? Как можа да допусне тази толкова неиздържана и слаба счена на срущата в Чамкория? Как можа той, син на офицер, да направи от българския офицер в своя роман една оперетна фигура, да говори за него с такова неуважение, когато цял свят го е признал. Как можа да се поддаде на преходните оценки на един исторически момент, без да се опита да види истинските стойности на нещата? Той беше много честолъков човек. Димов е спестил някои страни от голямата и страшна истина за Чапрашиковци. За тези оценки той се обиди и две години не ми говори. Аз, обаче, извънредно много го уважавах, за да допусна, че една дребна работа може да създаде непреодолима цепнатина между нас. Така и стана. После той се помери с мен.

~~Никога не съм бил вкъщи на Димов, защото той е бил вкъщи на всички, които са били вкъщи на Димов.~~

~~Никога не съм бил вкъщи на Димов, защото той е бил вкъщи на всички, които са били вкъщи на Димов.~~

Н-коп от 6-ти клас  
Класа прие много озлобено успеха на "Тютюн", защото това стана в едно време, когато ценностите се преоценяват - първите стават втори и обратно. Случениците ни направо го обиждаха. Наричаха го мижитурка, подлизурко и пр. Аз се изправих в негова защита. Убеждавах ги, че те могат и са длъжни да му посочват слабостите на неговите творби, които остават, но не и личните слабости на човека, които ще се забравят и един ден няма да интересуват никого.

В своите наблудения над творчеството на Димов аз стигам до убеждения извод, че докато Фройд илиминира инстинкта за страха и глада, като абсолютизира половия инстинкт, Димов пропуска съвсем тези два инстинкта.